

DRÖMMEN

Trots
att
jag vaknade
ur den
fortsatte
jag att
hålla fast
vid den
tills den
slog
in.

METAFYSIKER

Det är möjligt att psykotikerna, manikerna, de schizofrena är mer autentiska, har ett mer ocensurerat förhållande till de vulkaniska urkrafterna, det sibyllinska och profetiska, än andra människor, att de i utvalda ögonblick, med kraften och klarsyntheten hos ögat i stormen, Genesis och apokalypsens eviga stormvindar, kan se igenom universum, tid och rum, historiens alla ruiner och utopier, betrakta allt utifrån ett svindlande metaperspektiv.

Men detta "Olympiska" tycks snabbt uppsluka dem som en vortex, som om det överjordiska, det himmelska, metaperspektivet, inverterats till en avgrund, som om mikrokosmos, efter sin titaniska multiplikation, ständigt hotas av att tuggas sönder av ett skenande inre vakuum, sin otyglade gränslöshet, att de paralyseras av sin gränslöshet, att den pythiska, ikariska extasen slår över i bottenlös skräck, en ständig känsla av att falla, att allt det överblickade och genomskådade, "Mandalan" löser upp sig som en hägring, en skogsråliknande dimridå, och lämnar efter sig en kosmisk öken av oöverblickbart kaos, obotlig tomhet, allergi mot hela skapelsen, själva tillvaron. Många påminner om pompejianska saltstoder eller dockor på en Voodoooteater. I bästa fall med samma outgrundliga mimik som statyerna på påskön, personer som gått in i transcendental meditation och aldrig kommit ner.

I värsta fall levande döda, skuggor som går fram

och tillbaka i korridoren och släpar på sina liv som kors, som står och ser ut genom fönstret på världen utanför sig själva som på ett obegripligt kryptogram, utomjordingar fyllda av sorg och utanförskap för allt runtomkring sig, som bara sitter och kedjeröker eller kastar några yatsytärningar, i väntan på att moderskeppet ska hämta tillbaka dem till deras rätta planet, människor som dragit sig undan andra människor av rädsla att uppslukas av dem som brustabletter i ett glas fradgande vatten.

SVARTVITMAGISKT PSYKODRAMA

Speglar. Vi befinner oss i en enorm spegelsal. Jag, du och alla andra hierofanter och spegelsalen är fylld av svarta och vita reflektioner, zebrarandiga motsatspar i perfekt balans som staplats till en svart-vit-magisk pyramid mot himlen. Och vi är nu i gångarna, i det katakombupplysta mörkret i pyramidens mitt, där vi tyder blindskrift med osynliga händer.

Du kom in från höger. Jag från vänster. Vårt möte var sfinxens svar...

Men vad har vi gjort av detta möte? Har det någonsin betytt något efter själva kröningsceremonin?... När jag går igenom gamla papyrusrullar i skuggan av spegeln och ljuset från lampan börjar jag tvivla. Men fylls samtidigt av transcendentalt ljus som om alla svarta guldådror i mitt huvud började brinna.

Och vi transformerade bokstävernas gråa värld till alkemi. Vi blev så starka i vår kärlek att vi lyste upp en hel stad. Vi var varje tändsticka som flammade upp i denna stad.

Men nu är magin försvunnen. Trollkretsen bruten.

Vi korresponderar. Du i ditt land. Jag i mitt. Med varsin penna med osynligt bläck.

I Yins dunkla borg och Yangs dunkla borg. Men, Shakti, lyssna! Lyssna och den mörkaste vinterdag ska fyllas av blommande äppelträd! Och jag älskar din nakendans, hur du förvandlar min bittra kalk till graal, och kommer alltid att vara slav under ditt varma skötes heroin hur höga höjder jag än når i mina

meditationer, hur stora vingar poesin än fäster på min rygg...

Vi kommer att bygga broar mellan nigredo och illuminatio och de sjunkna katedralerna ska stiga som eldfåglar från havsbotten igen!...

Historien om en vit stjärna utklädd till en svart och en svart stjärna utklädd till en vit... (De var båda två egentligen)... Havet och de båda varandra älskande floderna kan inte hejdas... Kärleksmötet vid sfinxen var bara början!...

Och det fortsätter!...

Allting är hisnande vackert ,som en ensam kvinna som går magnetiserad av månsken på vattnet endast ägande sin nakenhets odödliga skönhet under sin blodsugande aura,sin svarta päls smyckad med de treögda sfinxernas juveler...

Och du kommer att känna vinden som blåser i min natt och min kärlek att virvla som höstlöv mot din port och stryka sig som tutanchamonögda katter mot din dörr och flaskposten som sjösattes och förseglades på sirenernas ö när tillslut den törnrosasovande drottningen som, när hon vaknar, ska förvandla allt till guld som en mandala av kött och blod, en mandala som plötsligt befruktas av ett regn av månstrålar och, när tiden är inne, ska föda ett välsignat barn...

NEKROLOG

Skuggan och spegeln kan vara lönn dörrar
till andra världar.

Men den pythiska bron emellan oss har rasat
och kan, så vitt jag förstår, aldrig byggas upp igen.
Mysterierna kommer inte längre att överskölja oss
som osynliga radiovågor.

De kommer bara att finnas kvar, retrospektivt,
som tomma kokonger, som opaka ikoner som
en gång var transparenta epifanier men numera
enbart museiföremål och som alla fotografier
mumifierade soluppgångar och solnedgångar,
fotografier som även om de lyckas fånga
kromatiska årstidsväxlingar och alla de dansande
ljuslågorna och deras skuggor saknar den
avgörande magin och enbart dokumenterar
händelsen, inte är den, och, efter att ha varit
skapande verb och gnistor från urkällan,
fossilerat och slocknat till kraftlösa substantiv
och naglats fast i muren av aska och ökensand
som vi då vi kommunicerade med den sublimes
telepatins osynliga länkar lyckades befria oss
ur och överskrida... Men som vi nu, sedan den
pythiska bron upslukats av Lethes spegelbilder
och Hades skuggor, hjälplöst sitter fast i som
visarna på en biologisk klocka som, oavsett om
de går i solupplysta eller svarta cirklar, liksom
allt kött och blod, allt mänskligt och jordiskt,
existentiellt och essentiellt humant, går mot döden.

EN DAG AV VISIONER

Jag talar med morgonen i en svart telefon.

Jag skriver telegram till Afrodite på ett café
där alla bord är täckta med snö.

Jag går barfota på en gräsmatta med en kvinna
som klätt sig i ljusblå sammet och silverklingande
skratt.

Jag dricker den förgiftade mjölken i nattens ögon.
Jag ser sommaren sova med huvudet fullt av gröna
drömmar bakom ett moskitonät i en båt som långsamt
seglar in i en hamn där en naken kvinna står till
skuldrorna i bubblande vatten och strör ut konfetti
över asfalten.

Jag läser ett flygblad som är skrivet på alla språk
som har talats och skall talas som är något slags
vägbeskrivning eller en karta över ett land som dog
ut för mer än tusen år sedan.

Jag har kommit till ett rum som är fullt av tända
stearinljus, fyllda vinglas och självspelande pianon.

Jag ser döden spela fiol för en flicka som tatuerat
in svarta munnar över hela sin kropp.

Jag ser 10000 människor stå på led framför en fontän
i vars mitt det sitter en ormtjusare som spelar panflöjt
för de midnattsblå ormarna som slingrar sig som
vinrankor kring Medusas huvud.

Jag ser två gatumusiker spela luffarschack under varsin
kristallkrona i en jättelik snögrotta.

Jag går ensam i en allé medan natten långsamt övergår
i gryning.

Jag går bredvid en tyst kvinna med cigarettglödande ögon på en gata där alla hus långsamt faller ut ur mitt blickfält och där allt, till och med de trasiga fönstren, brinner med starka uppåtsträvande lågor.

Jag balanserar på en telefontråd 300 meter ovanför en park som är en mötesplats för människor som innerst inne längtar efter att bli stenar.

Jag förstår inte varför en fjärils kropp kan vara så spröd och vacker.

Jag förstår inte varför pariserhjulet hela tiden snurrar runt och varför containern är full av grillade äpplen.

Jag böjer mig ner för att undersöka en spricka i asfalten.

Jag ser en svart fana som någon hissat över ett varuhus som har specialiserat sig på vita sängar.

Varför slutar inte havets vågor att slå mot stranden?

Varför är inte solens strålar friska och saftiga som övermognade frukter?

Varför kan inte jag bli "Männen" i höga hattar som sitter runt en staty och pratar om Pompejis sista dagar?

Varför mynnar detta regnbågslysande delta ut i ett hav av tickande sekunder?

SPIRITUELLT & PROFANT

För
en prosaisk
människa
kommer
havet
alltid att
vara en öken
och elden
aska.